

«Άσφαιροι» και πάλι...

Δανάη Κασίμη

Δεν χρειαζόμαστε συστάσεις! Είμαστε για ακόμα μια φορά, ουδέτεροι και αποχαυνωμένοι, μάρτυρες της επικείμενης ψήφισης ενός νομοσχεδίου που αφορά τις ελληνικές ακτές και τον αιγιαλό. Ακόμη ένα δημόσιο αγαθό, εννοείται ότι ιδιωτικοποιείται μέσω της άμεσης εμπορευματοποίησης του, καταστρατηγώντας το πλέον ανύπαρκτο Σύνταγμα, το οποίο με τη σειρά του εννοείται, ότι έχει ισχύ μόνο όταν τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν αποτελούν εμπόδιο στην κυκλοφορία, στη συσσώρευση του κεφαλαίου και στην επανεπένδυση του.

Η σημερινή οικονομική κρίση, αποτέλεσμα της προ πολλού υπάρχουσας ανθρωπιστικής κρίσης σε βάρος των ανθρώπων του τρίτου κόσμου, σαρώνει στο πέρασμά της κάθε αξία που θεωρούσε δεδομένη ο αποχαυνωμένος δυτικός άνθρωπος (εμείς δηλαδή), ο οποίος για να ξυπνήσει πρέπει να απειληθεί ο ίδιος. Η καταστροφή του περιβάλλοντος έχει ξεκινήσει εδώ και πολλά χρόνια. Από τη στιγμή που ο άνθρωπος αποφάσισε ότι πρέπει να κυριαρχήσει απόλυτα πάνω στη φύση, αφού προηγουμένως κυριάρχησε στον ίδιο του τον εαυτό καθιστώντας τον μ' αυτόν τον τρόπο πιόνι ενός συστήματος εκμετάλλευσης, τα καταστροφικά αποτελέσματα δεν άργησαν να φανούν. Οι άνθρωποι έγιναν άγρια θηρία που επιτίθενται στο φυσικό τους περιβάλλον, αισθανόμενοι ότι μπορούν να ανακαλύψουν ακόμη και το μαγικό ζωμό της αιωνιότητας.

Σήμερα, εγκλωβισμένοι μέσα στα δεσμά του συστήματος, που οι ίδιοι δημιουργήσαμε και έχοντας ως πρωταρχικό στόχο να το σώσουμε από την κατάρρευση, ανεχόμαστε την εφαρμογή της ολοκληρωτικής πολιτικής των διαχειριστών του, δεχόμενοι να υποταχθούμε μπροστά στην απαξίωση κάθε δικαιώματος που θεωρούμε για κάποιο λόγο ότι προστατεύεται συνταγματικά.

Είναι αυτονόητο, ότι το ξεπούλημα των ακτών με το νομοσχέδιο

που κατατέθηκε προς ψήφιση, εντάσσεται σε ένα γενικό σχέδιο καταστροφής το οποίο έχει ως στόχο το βραχυπρόθεσμο κέρδος. Φυσικά και δε μας εκπλήσσει ένα τέτοιο επικείμενο γεγονός, όταν πρώτα από όλα έχει ξεπουληθεί κάθε αξία της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας, σηματοδοτώντας την περίοδο της νεοδουλείας του 21^{ου} αιώνα στην Ελλάδα αλλά και στον υπόλοιπο δυτικό κόσμο. Οι μέρες της ευημερίας της δύσης έλαβαν τέλος και η διάσωση του κεφαλαίου που περνάει κρίση, προκειμένου να επανεπενδυθεί, απαιτεί όχι απλώς την κάρπωση της υπεραξίας εκατομμυρίων εργαζομένων, όπως γινόταν μέχρι τώρα, αλλά την υποθήκευση κάθε έμψυχου και άψυχου όντος. Οτιδήποτε μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την άνοδο των δεικτών της ανάπτυξης, εμπορευματοποιείται με μεθόδους fast track.

Το ερώτημα που τίθεται είναι μέχρι πότε θα δημοσιεύουμε απλά κείμενα διαμαρτυρίας και θα αρκούμαστε στην άσκοπη καταγγελία και τις φωνές οργής που δεν εκτονώνονται δημιουργικά και αποτελεσματικά προκειμένου να αναχαιτίσουν το προαναφερόμενο και γνωστό σε όλους σχέδιο των ολίγων. Μέχρι πότε θα ζητιανεύουμε από το φάντασμα του συντάγματος να αναστηθεί και να μας σώσει, όταν οι διαχειριστές της εξουσίας δε διστάζουν ακόμη και να δηλητηριάσουν τους υδάτινους πόρους μιας ολόκληρης περιοχής, όπως έγινε στις Σκουριές; Όταν οι ίδιοι δε διστάζουν ακόμα και να επαναφέρουν τα βασανιστήρια ως μέθοδο παραδειγματισμού, προκειμένου να πατάξουν τους αντιφρονούντες...Με ποιά λογική θεωρούμε, ότι το υπάρχον πολιτικό σύστημα μπορεί να μας προστατέψει και ως δια μαγείας να ενεργοποιήσει τις διατάξεις που προστατεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα δημόσια αγαθά;

Τα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα που είναι κατοχυρωμένα στο σύνταγμα, δεν μπορούν να προστατευτούν από αυτό αλλά από εμάς τους ίδιους. Είναι κωμικοτραγικό το σκηνικό της κινητοποίησης για απόσυρση του τάδε ή του δείνα νομοσχεδίου, χωρίς ταυτόχρονα να διατυπώνουμε προτάσεις για συμμετοχή στους θεσμούς που οι ίδιοι θα πρέπει να δημιουργήσουμε. Μπροστά στο επίδικο της προστασίας της κοινόχρηστης δημόσιας γης (ο

αιγιαλός και οι παράκτιες και παραλίμνιες περιοχές), δεν είναι δυνατόν να παπαγαλίζουμε συνεχώς ότι το νομοσχέδιο, που αφήνει στο έλεος του κάθε επενδυτή τον αιγιαλό και τις ακτές, αντίκειται στο άρθρο 24 του Συντάγματος. Σε περίπτωση που δεν το έχουμε καταλάβει, αυτού του είδους οι διεκδικήσεις είναι σα να ζητάμε από τον λύκο, ο οποίος κατάφερε να παραβιάσει την ήδη κατεστραμμένη-σαπισμένη στάνη, να εξέλθει ήσυχα από αυτήν και να του εξηγούμε παράλληλα ότι η στάνη βρίσκεται εκεί για να προστατεύει τα πρόβατα και ότι επιπλέον αυτός είναι υποχρεωμένος να την επαναφέρει στην αρχική της κατάσταση, χωρίς να τα ενοχλήσει.

Τίποτα δεν είναι απλό όπως και τίποτα δεν είναι ανέφικτο...αρκεί να γνωρίζουμε ποιος είναι ο αληθινός εχθρός.

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 15